ualet. Siquidem dicitur גָּבַהּ גָּבַהְתָּ גָּבַהְתִּי גָּבְהוּ, &c. ſimiliter de aliis tribus.

Duplicantia עַיִן.

Verba hæc duplicātia עַיִן appellata ſunt, quòd tertiā literam ſecundę habeant ſimilē. Ea ſæpenumero perfectè coniugantur. vt, שָׁלַל, תִּי, שָׁלַלְתָּ, ſpoliauit. & ſimilia multa.

Dici ſimiliter defectiua עַיִן poſſunt, quòd in illis crebrò ſyncopen patiatur ſecūda thematis, & ſuppleatur per daghes complexui tertiæ radicis impreſſum.

Prima litera tum vt differant hæc à quieſcētibus עַיִן, quæ in certis perſonis præteriti habent ־, vbique in hoc pręterito effertur per ־. Tū propter daghes ſequēs, quod venire minimè poteſt poſt ־ motionem magnam cùm illa ſecum accentum non habeat.

Benoni ſimiter vt præteritū, – vbique habet: quieſcentia עַיִן verò ־.

Fœmi-

Coniugatio	קָל
Exemplum:	
Præteritum	עָבַר
	סַב
	סַבּוֹתָ
	סַבּוֹתִי
	סַבּוֹ vel סַבּ
	סַבּוֹתֶם
	סַבּוֹנוּ
Pręſens partici.	בֵּינוֹנִי
Plural.	Singul.
	סַבִּים
	סַבּוֹת
	סַב
	סַבָּה
Particip.pręterit.	פָּעוּל
Pluralis.	Singularis.
	סְבוּבִים
	סְבוּבוֹת
	סָב
	סְבוּבָה
Infinitiuus	מָקוֹר
	סוֹב
	בְּסוֹב
	כְּסוֹב
	לְסוֹב
	מִסּוֹב
Imperatiuus	צִוּוּי
	סוֹב
	סוֹבִי
	סוֹבּוּ
	סֹבֵּבְנָה

Coniugatio הִתְפָּעֵל.

Exemplum:

Præteritum	עָבַר	
	הִתְגַּלָּה	מִתְגַּלֶּה מִתְגַּלִּים
	הִתְגַּלִּתָה	מִתְגַּלָּה מִתְגַּלּוֹת
	הִתְגַּלִּיתָ	
	הִתְגַּלִּיתִי	
	הִתְגַּלּוּ	
	הִתְגַּלִּיתֶם	הִתְגַּלִּיתֶן
	הִתְגַּלִּינוּ	
Præſens partici.	בֵּינוֹנִי	
Pluralis	Singularis.	
Imperatiuus	צִוּוּי	
	הִתְגַּלֵּה	הִתְגַּלִּי
	הִתְגַּלּוּ	הִתְגַּלֶּינָה
Futurum	עָתִיד	
	יִתְגַּלֶּה	תִּתְגַּלֶּה
	תִּתְגַּלֶּה	תִּתְגַּלִּי
	אֶתְגַּלֶּה	
	יִתְגַּלּוּ	תִּתְגַּלֶּינָה
	תִּתְגַּלּוּ	
	נִתְגַּלֶּה	

Infinitiuus. מָקוֹר הִתְגַּלּוֹת בְּהִתְגַּלּוֹת כְּהִתְגַּלּוֹת לְהִתְגַּלּוֹת מֵהִתְגַּלּוֹת

Fit etiam aliquando in ſecunda perſona maſculina huius imperatiui apocope ה tertię rad. in perſonis quibus exprimi ſolet. vt, שְׁכַב עַל־מִשְׁכָּבְךָ וְהִתְחָל recumbe ſuper lectum tuum, & aſsimula te ægrotū. 2. Samuel. 13. pro וְהִתְחַלֶּה, ſic in futuro, eodem capite, וַיִּתְחָל & aſsimulauit ſe ægrotū, pro וַיִּתְחַלֶּה.

Quatuor porrò ſunt verba, גָּבַהּ ſuperbiit, כָּמַהּ concupiuit, נָגַהּ ſplenduit, & תָּמַהּ admiratus eſt. Quæ gremio ה punctulum inſcriptum habent, ad ה illud perpetuum eſſe, & non mutabile indicandū. Vnde notantur hæc quatuor verba perfectorū more, quoniam in illis ה non eſt ocioſum, ſed ſemper H, æquiualet

JOANNES QUINQUARBOREUS *Institutiones in Linguam Hebraicam* PARIS, 1559 BERNARD M. ROSENTHAL COLLECTION Octavo